

prism
ปริซึม

นอชราช.

คดีปริศนา กับนิยน์ตาสืบวิญญาณ

ชาตกรรมวิปริตที่ปราศจากหลักฐานในโลกคนเป็น
กับความจริงซึ่งมองเห็นได้ด้วยวิธีการเหนือธรรมชาติเท่านั้น

“ค่อยๆ เล่าให้ระทึกอย่างค่อยเป็นค่อยไปตั้งแต่ต้นบท
จนพีกตอนไกล้จบ
ทำให้อยากอ่านบทต่อไปว่า แล้วจะเกิดอะไรขึ้นอีกนะ
ภาษานี้ก็สื่ออารมณ์ได้ระทึกใจ”

– ภัทธฉาย ทวีรักษ์

“เนื้อเรื่องชวนให้ติดตามตั้งแต่ตอนแรก
ไม่มีช่วงที่ยืดเยื้อให้รู้สึกวุ่นวายเบื่อจนเกินไป
ใช้สำนวนภาษาดี การันตีด้วยชื่อลอยชาย.”

– W.nilubon

“เป็นแนวพิธิกรรม ความเชื่อ ไสยศาสตร์
รู้สึกแปลกใหม่ มีช่วงหักมุมให้ลุ้นตลอด”

– Supatchaya Inthaksin

“สนุกตื่นเต้นจนหยุดไม่ได้เลย
ใช้สำนวนได้ดี ไม่เล่นคำจนมากเกินไป เข้าใจง่าย
เนื้อหาน่าติดตามจนไม่อยากจะวาง”

– Piyapong kompan

“เป็นนิยายสยองขวัญแนวสืบสวนที่อ่านเพลินมาก
มีความรู้สึกรู้สียงที่ต้องการสื่อสารในแต่ละประโยค
และมีเงื่อนไขให้ติดตาม”

– Nootarn Being

“ฉีกกฎความเป็นนิยายผีของหนังสือส่วนใหญ่ไปเลย
ภาษาเรียบง่ายแต่เข้าใจ
ออกแนวไสยศาสตร์ การดำเนินเรื่องน่าติดตามมาก
แล้วมีหักมุมอยู่เรื่อย ๆ ตลอด”

– Chawanee Chayakul

prism
ปริซึม

คดีปริศนา กับนัยน์ตาสี่วิญญาณ

ลอยชาย.

เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คดีปริศนากับนัยน์ดาสืบวิญญาณ

prism
ปรีซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ลอยชาย.

คดีปริศนากับนัยน์ดาสืบวิญญาณ / ลอยชาย. : เขียน. - กรุงเทพฯ : ปรีซึม อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.
(10), 294 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

นว ล5ค3

DDC 895.513

ISBN 978-616-18-6730-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตภักษ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองภา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณวิ • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคุณิต
บรรณาธิการต้นฉบับ ต๋องตา ตั้งชูวงษ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมตตาด
ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ปุญญวิชัย พันธุ์แก้ว, ปรีณดา สร้อยคำ
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด ชลิตา ข้าเสียงหวาน, บุรภัทร มณีกุลพันธ์

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จันทน์อม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 325 บาท

ผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัสดุภัณฑ์และกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน
Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำแนะนำนักพิมพ์

คติปริศนาภันณีย์ตาสิบวิญญูณ บอกเล่าเรื่องราวของ เทวกานต์ ตำรวจหนุ่มที่มีความสามารถในการมองเห็นและ พูดคุยกับคนตาย พลังของเขามีประโยชน์อย่างใหญ่หลวงในการ สืบสวนคดีที่ปราศจากหลักฐานในโลกของคนเป็น แต่เขาจะทำ อย่างไรในวันที่พบกับฆาตกรที่มีพลังอาคมไม่แพ้กัน

ผลงานเล่มนี้ของลอยชาย จะพาเราดำดิ่งไปในโลกที่ดำมืด ของอาชญากรรม ไสยเวท และจิตใจของมนุษย์ เราจะได้ เห็นสภาวะจิตใจของเทวกานต์ที่พยายามยืนหยัดสู้กับภาระ ที่หนักหน่วง ตรงกันข้ามกับความคิดและฆาตกรรมอันสุดแสน จะวิปริตที่เขาและทีมสืบสวนต้องเผชิญ

คติปริศนาภันณีย์ตาสิบวิญญูณ ยังนำเสนอการเล่าเรื่อง ที่ผนวกไสยศาสตร์ไทยเข้ากับการสืบสวนคดีโดยอาศัยหลักนิติเวช ได้อย่างน่าสนใจ น่าติดตามทั้งในแง่ของเรื่องแบบเหนือธรรมชาติ และเรื่องการสืบสวนคดีแบบวิทยาศาสตร์ นักอ่านที่ชื่นชอบ เรื่องเล่าทั้งสองแนวจะต้องชอบงานชิ้นนี้ออย่างแน่นอน

ใน คติปริศนาภันณีย์ตาสิบวิญญูณ ฉบับนี้ ทางลอยชาย ได้ปรับปรุงเนื้อหาและเพิ่มเนื้อหาเพิ่มเติมในท้ายเล่ม นอกจากนี้ ยังได้ปรับเปลี่ยนชื่อจาก หนัณมาร เป็น คติปริศนาภันณีย์ตา สิบวิญญูณ เพื่อปูทางไปสู่เส้นทางใหม่ของหนังสือเล่มนี้โดยเฉพาะ

สำนักพิมพ์เชื่อว่าเรื่องเล่าเหนือธรรมชาติและความเชื่อ
ที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งของประเทศไทยเป็นวัตถุดิบชั้นยอด
ที่ผู้เล่าเรื่องทุกคนสามารถหยิบมาใช้เป็นองค์ประกอบที่โดดเด่น
เพื่อสร้างเรื่องราวสืบสวนสยองขวัญที่จะประทับอยู่ในใจผู้อ่าน
ทุกยุคทุกสมัย ถึงเวลาแล้วที่เราจะหยิบวัตถุดิบสยองขวัญ
สุดอระอัยของไทยมาเล่าให้ชาวโลกได้ประจักษ์อย่างจริงจัง

prism
ปริซึม

คำนำผู้เขียน

คดีปริศนากับนายน์ตาสีบวิญญาณ หรือ นายน์मार ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2562 และยังเป็น ‘หนังสือเล่มแรก’ ของผมด้วยเช่นกัน ซึ่งความรู้สึกในวันนั้นที่ได้ยินประโยคตอบรับว่านิยายเรื่องนี้กำลังจะถูกตีพิมพ์เป็นอย่างไร ผมยังจำได้ดี

เวลาผ่านไป นิยายเรื่องนี้ถูกตีพิมพ์มาสองครั้งแล้ว ตามมาด้วยหนังสืออีกหลายเล่มผ่านนามปากกา ‘ลอยซาบ.’ จนถึงวันที่ผมไม่มีหนังสือเล่มใหม่ออกมาช่วงหนึ่ง

ช่วงเวลาที่ห่างหายไปนั้นไม่ได้หมายความว่าผมหยุดเขียน ผมยังคงเขียนหนังสืออยู่ทุกวัน เขียนอยู่เรื่อย ๆ เพียงแค่เปลี่ยนช่องทางพร้อมกับลองสร้างเส้นทางใหม่ ๆ ให้กับชีวิตงานเขียน โดยตลอดเวลานั้นความรู้สึกยังคงวนเวียนนึกถึงวันทำงานเขียนได้ตีพิมพ์เป็นเล่มอยู่เสมอ

วันหนึ่งผมได้รับการติดต่อเรื่องการตีพิมพ์งานเขียนเป็นเล่มอีกครั้ง ความรู้สึกมากมายก่อตัว บางอย่างที่สุดุญหาย กลับกลับมาปรากฏ ความตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ ความกังวล ความสับสน คำถามอีกมากมายที่ประเดประดังถาโถม

ผมพูดคุยและตอบรับโอกาสนั้นด้วยหัวใจที่ยังหวั่น ๆ เพราะเป็นสำนักพิมพ์ที่เราไม่เคยคุ้น แต่ระหว่างนั้นความโชคดียิ่งก็เกิดขึ้น ผมมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับบรรณาธิการคนเดิม

ที่ดูแลผมมาตั้งแต่หนังสือเล่มแรกจนถึงหนังสือเล่มล่าสุด
ที่เคยได้ตีพิมพ์ นั่นคือ ‘พี่ต้องตา’

หนังสือเล่มเดิม กับบรรณาธิการคนเดิม และสำนักพิมพ์
ใหม่ ผมนั่งคิดทบทวนอยู่นานว่าควรจะมีไรต์มันแบบรี้อทั้งหมด
หรือไม่ เพราะสำนวนภาษาของเราเมื่อห้าปีที่แล้วกับวันนี้
ก็ค่อนข้างจะแตกต่างกันอยู่พอสมควร แต่หลังจากคิดอยู่นาน
ก็ได้ข้อสรุปว่าผมจะ ‘ปรับเปลี่ยน’ บางอย่างจากฉบับเดิมให้ดีขึ้น
โดยไม่ล้มล้างโครงสร้างเก่าที่ตัวเองเคยได้วางไว้ในวันนั้น เพราะ
การเขียนในวันนั้นมันก็คือกลิ่นและรสของเราในวัยนั้น มันคง
คล้ายกับการเดินทางที่เริ่มจากความไม่ประสาธน์วันที่เราเริ่มโตขึ้น
รูปที่เคยวาดไว้ด้วยดินสอวางๆ ในสมุดเรียนจะค่อยๆ แปรเปลี่ยน
เป็นงานศิลปะบนผืนผ้าใบในสักวันหนึ่ง ผมคิดอย่างนั้น...

คติปริศนา กับ นัยน์ตา สิบวิญญูญาณ หรือ นัยน์มาร เล่มนี้
อาจเรียกได้ว่าเป็นฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดแล้วในตัวของมันเมื่อผ่าน
กาลเวลาทั้งตัวนิยายและผู้เขียน ผมได้ปรับเปลี่ยน ต่อเติม
ลดทอน และปรุงมันใหม่อีกครั้งจนเป็นเมนูเดิมที่ต่างออกไป
และแน่นอนว่าผู้อ่านที่อาจเคยอ่านฉบับดั้งเดิมมาก่อนแล้ว
การที่จะหยิบเล่มนี้ขึ้นมาอ่านอีกครั้ง ความรู้สึกที่ปรากฏคงจะ
ไม่ใช่คำว่า ‘ซ้ำซาก’ เป็นแน่

คติปริศนา กับ นัยน์ตา สืบวิญญาณ หรือ นัยน์มาร บรรจุ
ความรู้และประสบการณ์ของผมเมื่อห้าปีที่แล้วเอาไว้ วันนี้
ผมเอาความรู้ใหม่ใส่มันเพิ่มเข้าไปเหมือนกับที่เราอาจเพิ่งรู้ว่
การบีบมะนาวลงในผักกะเพราเล็กน้อยก็อร่อยดีเหมือนกัน

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านอีกครั้งที่ยังคงไม่หายหน้าหายตา
จากกันไป แม้ว่าผมจะไม่ได้มีหนังสือเล่มใหม่ตีพิมพ์มานาน
หลายปี การอ่านการแชร์ของทุกคนเป็นแรงใจให้กับชีวิตของ
นักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้เสมอมา และแน่นอนว่ามันคือส่วนหนึ่ง
ที่นิยายเล่มนี้ได้ถูกนำกลับมาตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งพร้อมกับโอกาส
ครั้งใหม่ หากไม่มีทุกท่าน นามปากกา ‘ลอยชาย.’ ก็อาจเพียง
หลบเร้นอยู่ในซอกหลืบหนึ่งเหมือนเดิมตลอดไป

แน่นอนว่า คติปริศนา กับ นัยน์ตา สืบวิญญาณ หรือ
นัยน์มาร ฉบับปรับปรุงนี้จะเป็นสะพานเชื่อมไปสู่สิ่งใหม่ที่
ผู้อ่านทุกท่านยังไม่เคยได้พบ ไม่เคยได้อ่าน แม้แต่ตัวผมเอง
ก็ยังไม่ได้อ่านมันเช่นกัน เป็นความรู้สึกที่น่าตื่นเต้นเหมือนกัน
นะครับ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปแล้วถึงห้าปี คติปริศนา กับ นัยน์ตา
สืบวิญญาณ หรือ นัยน์มาร ที่เคยเป็นหนังสือเล่มแรกสร้าง
เส้นทางชีวิตนักเขียนให้กับผม วันนี้ได้กลับมาเป็นหนังสือ
เล่มแรกหลังจากห่างหายไปนานอีกครั้งพร้อมกับสำนักพิมพ์ใหม่

พร้อมกับสิ่งใหม่ๆ ที่ผมกำลังสร้างมันอยู่เงียบ ๆ ในตอนนี้
สุดท้ายนี้...
ยินดีที่ได้รู้จักอีกครั้ง...แม้เพียงผ่านตัวอักษร

ขอบคุณครับ
ลอยชาย.

บทนำ

แฮก...แฮก...

เสียงหอบหายใจหนักเป็นจังหวะดังก้องอยู่ในความมืด แม้ว่าเจ้าตัวจะพยายามกดเสียงลงมากแค่ไหน แต่ก็ยากจะควบคุมเพราะความเหนื่อยล้าจากการใช้แรงอย่างต่อเนื่อง

ชายหนุ่มกะพริบตาถี่เพื่อปรับสายตาให้เข้ากับความมืด แสงไฟสลัวจากช่องลมเล็กๆ แทบจะไม่มีประโยชน์ ตอนนี้อันตรายคือเพื่อนที่ดีที่สุดในเมื่อต้องการหลบซ่อน เขาไม่ใช่คนตัวใหญ่นัก แต่ร่างกายถูกฝึกฝนจนกำยำแข็งแรง ตัวของเขาจึงยังคงโผล่พ้นขอบของเสาต้นเล็กๆ ให้เห็นได้

เสียงฝีเท้าที่ดังสะท้อนในความมืดค่อยๆ ห่างออกไป แต่หลังจากนั้นไม่นานเสียงฝีเท้าก็ใกล้เข้ามาอีกครั้ง ราวกับเจ้าของฝีเท้าคู่เดิมเปลี่ยนใจเดินกลับมา

เจ้าของฝีเท้าดูใจเย็น ต่างจากอีกคนที่ตอนนี้อยู่เพียงแค่ว่าหายใจปกติก็ยังทำได้ยาก

“หนีไปก็เท่านั้น คุณก็รู้” เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจ เพียงพูดเบาๆ ก็ดังกังวานไปทั่วห้องใต้ดินอับชื้น สลับกับเสียงเท้า คือเสียงของแข็งบางอย่างกระทบพื้นเป็นจังหวะเข้ากับเสียงของการก้าวเดิน คาดว่าคงเป็นไม้เท้าหรือสิ่งช่วยค้ำยันอย่างใดอย่างหนึ่ง

แม้ผู้ล่าจะดูไม่สมบูรณ์แบบ แต่กลับกลายเป็นว่าผู้ถูกล่าตกอยู่ในที่นั่นล่าบ่างจนน่าประหลาดใจ เขาพยายามกดเสียงลมหายใจลงอีกจนเกือบเป็นปกติ ในเวลานี้การกลั่นหายใจอาจจะดีกว่า แต่เขาเหนื่อยเกินกว่าจะทำอย่างนั้น

ปืนพกกระบอกเล็กที่เพิ่งยึดมาจากศัตรูซึ่งปะทะกันก่อนหน้าถูกกระชากทำให้แน่นขึ้น ชายที่เคยหลบอยู่หลังเสาตัดสินใจแน่วแน่เพื่อวัดดวงกับคนตรงหน้า ตายเป็นตาย ไม่ถูกก็มึงต้องมีใครสักคนเจ็บ นั่นคือทางออกสุดท้ายในห้องปิดตายแห่งนี้

สายตากวาดมองสอดส่องทุกซอกมุมเท่าที่ความมืดจะอำนวย เขาแน่ใจแล้วว่าไม่มีทางออกอื่นใดนอกจากทางที่เพิ่งผ่านเข้ามา เสาปูนเก่าๆ เครื่องจักรที่เหลือเพียงซากปรักหักพังกองทิ้งไว้เหมือนขยะ มีประโยชน์เพียงแค่ใช้หลบภัยเท่านั้น

เขาเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าที่เดินใกล้เข้ามาอย่างช้า ๆ จนมันใกล้มาก...ใกล้จนรู้ว่าอยู่ห่างจากเขาไม่ถึงสิบเมตร และนั่นคือระยะยิงที่เขาไม่มีทางพลาดเป้า

“ออกมาเถอะครับคุณตำรวจ ผมเบื่อกับการเล่นซ่อนหาแล้ว” น้ำเสียงนั้นเย้ยหยันปนหัวเราะอย่างคนถือไพ่เหนือกว่า แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะคุมสติในสถานการณ์อย่างนี้

กลิ่นอับชื้นของห้องปิดตายและความมืดที่มีเพียงแสงสลัวทำให้สภาพจิตใจไม่คงที่ ผสมกับความอ่อนล้าอดโรยที่ใกล้จะทานทน สภาวะกดดันเช่นนี้มันหนักเกินกว่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะรับไหว และเขาก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง สิ่งเดียวที่ค้างจติดใจของเขาไว้ได้คือความรับผิดชอบต่ออีกหนึ่งชีวิต

หากเขาไม่สามารถรอดออกไปจากตรงนี้ อีกหนึ่งชีวิตที่เฝ้ารอความช่วยเหลืออยู่จะต้องจบลงอย่างอนธกาจนเป็นที่ที่สุด ซึ่งเขาจะไม่มีทางปล่อยให้มันเป็นอย่างนั้น

เขาสูดหายใจเต็มปอด ก่อนจะพุ่งตัวออกจากมุมอับหลังเสาปูน โดยไม่ลืมกลั่นลมหายใจไว้เพราะจะช่วยให้การเล็งเป้านิ่งขึ้น

ปลายกระบอกปืนชี้ไปทางต้นตอของเสียงที่เขาหลบฟังมาตลอด สายตาคู่ นั้นคมกริบและแน่วแน่จ้องไปยังอากาศธาตุเบื้องหน้า

ตรงหน้าของเขาไม่มีอะไรนอกจากความว่างเปล่า ทั้งที่เขามั่นใจว่ามันต้องมีร่างของใครสักคนที่ไล่ตามเขามาจนถึงที่นี่

“หาผมไม่เจอฉันหรือคุณตำรวจ”

เสียงนั้นดังมาจากข้างหลัง ด้วยความตกใจและสัญชาตญาณทำให้เขาหันหลังกลับและลั่นไกปืนทันที

ปัง!

กระสุนฝังเข้ากับกำแพงปูน ไร้ร่องรอยของสิ่งมีชีวิต มีเพียงเสียงหัวเราะที่เหมือนจะดังก้องอยู่ทั่วบริเวณห้อง เขาหันปลายกระบอกปืนไปมาอย่างสับสน ความหวาดผวาก่อตัวขึ้นในจิตใจ สายตาเริ่มพร่ามัว สติเริ่มเลือนรางลงทุกที ดูเหมือนว่าผู้ล่าจะฉกฉวยในการสร้างความกดดันและเล่นสนุกกับจิตประสาทของคนเสียเหลือเกิน หากไม่ใช่คนที่เคยถูกฝึกมาอย่างดีคงจะเป็นบ้าไปแล้ว

“ผมอยู่ตรงนี้ คุณตำรวจ”

เขาหันไปตามเสียงเรียก แล้วก็ได้เห็นใบหน้าของมัน

อย่างชัดเจน นับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นนอกจากภาพถ่ายที่เคยให้
สายสืบหามาระหว่างทำคดี

ชายร่างใหญ่วัยราวห้าสิบปี ยืนอยู่ในความมืดไกลออกไป
จนสายตาของเขาเก็บรายละเอียดได้ไม่มาก มือข้างหนึ่งเกาะกุม
ไม้เท้า ซึ่งตรงส่วนหัวนั้นทำมาจากอะไรไม่แน่ใจแต่ดูใหญ่ผิดปกติ
ดวงตาคมกริบเหมือนจะส่องประกายอยู่ในความมืด แม้ว่า
ภายนอกจะดูขรลางไปตามวัย แต่แวตาคู่นั้นก็กลับดูมีพลังและ
เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานอย่างคนวัยฉกรรจ์

เขากดปลายกระบอกรุ่นใหม่ให้อยู่ในระดับสายตา ขณะเดียวกัน
ก็พยายามกดลมหายใจของตัวเองให้ต่ำลงอีก กระชับมือที่ชุ่มเหงื่อ
ให้แน่นขึ้น ก่อนจะตัดสินใจลั่นไกอีกครั้งโดยไม่ลังเล

ทว่าไม่มีเสียงการจู่ระเบิดใดๆ จากรังเพลิงของปืนในมือ
ไม่มีแม้แต่เสียงกลไก ไม่มีแม้เสียงการขยับเขยื้อนของปลายนิ้ว

ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับร่างกาย แต่เขาไม่สามารถขยับตัว
ได้แม้สักส่วน ร่างทั้งร่างแข็งเกร็งราวกับถูกโบกด้วยปูน
ที่แห้งสนิท ทุกส่วนอวัยวะสัมผัสได้ถึงน้ำหนักและความกดดัน
ผิดปกติ

ลมหายใจเคยหอบถี่ ทว่าตอนนี้แม้หายใจเข้าเพียง
เล็กน้อยยังทำไม่ได้ เขาพยายามบังคับให้ตัวเองหายใจ
แต่ไม่เป็นผล นอกจากนี้ยังเริ่มรู้สึกถึงสัมผัสแปลกๆ บริเวณ
ลำคอ คล้ายมีน้ำหนักจากปลายนิ้วกดลงอย่างแรงจนรู้สึกเจ็บ

แปลกที่สัมผัสของมือนั้นไม่ได้อ่อนนุ่มอย่างมือของผู้หญิง
หรือแข็งกระด้างอย่างมือของผู้ชาย หากแต่มันขึ้นและลงลิ้นไหล
คล้ายเนื้อสัตว์สดๆ ที่เคยหยิบจับอยู่บนเขียงตามตลาด

กลิ่นเหม็นเน่าคลุ้งอยู่ใกล้ตัวจนเขารู้สึกอยากอาเจียน
แม้ว่าจะไม่ได้สูดมันเข้าไป

มือนั้นลงน้ำหนักมากขึ้น...อย่างช้าๆ พร้อมกับที่คน
ตรงหน้าเดินเข้ามาใกล้ ชายคนนั้นไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่
พินิจมองราวกับจะหาคำตอบอะไรบางอย่างจากใบหน้าและ
ดวงตาของเขา

“มาอยู่ฝั่งนี้เถอะ ฝั่งนั้นไม่เหมาะกับคุณหรอก”

กูไม่ใช่พวกเดียวกับมึง!...เขาตะคอกกลับด้วยความคิด
เพราะไม่อาจเอ่ยเสียงใดออกไปได้

“อย่าพูดจาโหดร้ายอย่างนั้นสิครับ ผมออกจะถามด้วย
ความสุภาพ”

ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง ทั้งที่เขาไม่ได้พูดอะไรออกไปแม้แต่บ่อย
แต่ชายตรงหน้าตอบกลับแทบจะในทันทีที่เขาคิด หรืออาจจะ
เป็นเพียงแค่ความบังเอิญ

“ไม่บังเอิญหรอกครับ”

ชายตรงหน้ายิ้มให้อย่างสุภาพสอดคล้องกับถ้อยคำ
เสียงไม้เท้าดังเป็นจังหวะในทุกก้าวที่เดินเข้ามาใกล้

“จะไม่ลองคิดดูดี ๆ อีกครั้งหรือครับ ความสามารถ
ของคุณนั้นยอดเยี่ยมจริง ๆ นะ”

ให้กูไปอยู่กับพวกมึง กูตายซะยังดีกว่า!...เขาคิดในใจ
เช่นเคย แต่คราวนี้เขาเชื่อว่าคนตรงหน้าจะรับรู้ได้ถึงความคิด

“ความตายมันก็แค่การเริ่มต้นนิทานบทใหม่เท่านั้นแหละ
ครับคุณตำรวจ แต่จะว่าไป ตอนคุณตายคงจะทำงานให้ผม
ง่ายกว่ากรรมัง”

สิ้นประโยชน์นั้นก็หัวเราะลั่นอย่างชอบใจ เป็นจังหวะเดียวกับที่ตำรวจหนุ่มรู้สึกถึงแรงบีบ สัมผัสและๆ ของปลายนิ้วนั้น น่าขยะแขยง ซ้ำยังมีกลิ่นชวนอาเจียนนั้นอีก ทั้งหมดเริ่มมากเกินไปว่าเขาจะรับมันได้ เขามองไม่เห็นขาข้างหลังนั้นคืออะไร และใครที่กำลังบีบคอเขาอยู่

ทันใดนั้น เขารู้สึกถึงสัมผัสของมืออีกคู่หนึ่งที่มือข้างขวามือนั้นเล็กกว่ามือที่อยู่บนคอของเขา และเขาก็รู้ได้ทันทีว่านั่นคือมือของเด็ก ด้วยความประหลาดใจจึงหันไปมองที่มือข้างนั้น ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้เขาเบิกตาโพลงด้วยความกลัวจนความตกใจ

เด็กน้อยอายุไม่เกินเจ็ดปี ตอนนี้นั่งยอง ๆ อยู่ที่ยื่นมือมากุมปลายกระบอกปืนไว้ด้วยรอยยิ้มที่ปราศจากฟันแท้สักซี่ ใบหน้านั้นเต็มไปด้วยแผลซ้ำเลือดซ้าหนอง ตาข้างหนึ่งถูกทำลายด้วยรอยกรีดจากของมีคม รอยแผลนั้นยาวไปจนถึงใบหู ดวงตาอีกข้างมีเพียงสีขาวขุ่นไร้แววแห่งความมีชีวิต

มือเล็กนั้นค่อย ๆ ออกแรงดันปลายกระบอกปืนกลับเข้าไปหาคนถือ แล้วเด็กน้อยก็ลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้มที่กว้างขึ้น ขณะที่เขาพยายามออกแรงดันไม่ให้มันเป็นไปตามแรงของอีกฝ่าย หว่กลับทำได้อย่างเย็นเหลือเกิน ปลายกระบอกปืนเริ่มถูกยกให้สูงขึ้นจนอยู่ในระดับขมับ และมันถูกหันกลับมาที่ศีรษะของเขา จนชิด

ผิวหนังสัมผัสได้ถึงความเย็นเยียบของเนื้อโลหะในมือเพียงขยับนิ้วเท่านั้น ทุกอย่างก็จะจบลง...

เด็กน้อยในตอนนั้นแขนขายืดยาวจนดูผิดปกติ แต่รอยยิ้ม

นั่นดูมีความสุขมากกว่าเมื่อครู่อย่างเห็นได้ชัด ตอนนี้อาทำได้เพียงจ้องมองชายแก่ตรงหน้าด้วยความโกรธแค้น ขณะเดียวกันก็มีความหวาดกลัวไม่น้อย สัมผัสของกระบอกปืนนั้นบอกเขาว่าโลกนี้และโลกหน้าอาจห่างกันเพียงลันไก

เมื่อต้องตกอยู่ในช่วงเวลาของความเป็นและความตาย มันง่ายเหลือเกินที่เราจะหลุดออกจากกรอบของความปกติสู่ความวิปลาสในเสี้ยววินาที

“ผมขอถามอีกครั้ง จะมาอยู่กับเราไหม คุณตำรวจ”

“ไปตายซะ!”

“ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องกล่าวลาเพียงเท่านี้”

ปัง!

ลันเสียดลันไกของอาวุธสังหาร ทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงิบสาดและกลิ่นดินปืนตลบอบอวล เลือดจากรูกกลางตรงข้างศีรษะไหลนอง ดวงตาของตำรวจหนุ่มเบิกกว้าง ม่านตาขยายไร้ลมหายใจในทันที

ชายแก่เดินเข้ามาใกล้ศพของตำรวจนายนั้นแล้วถอนใจอย่างเวหนากับสิ่งที่กองอยู่ตรงหน้า...

“ผมไม่ได้อยากทำอย่างนี้เลย ผมสาบานได้ แต่คุณดันไปเห็นในสิ่งที่ไม่ควรเห็นซ้ำเสียแล้ว ช่วยไม่ได้จริงๆ”

1

06.05 น.

รถฟอร์จูนเนอร์สีดำเคลื่อนตัวบนถนนข้ามจังหวัดด้วยความเร็วเกินกว่ากฎหมายกำหนด คนขับรู้ว่าไม่ควรทำ แต่สิ่งที่ต้องรับผิดชอบบังคับให้เขาทำแบบนี้ นี่อาจจะเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่ **สารวัตรเทวกานต์** เลือกใช้อิทธิสิทธิ์ในการทำผิดกฎหมาย

“เบาหน่อยไหมพี่ ถนนเส้นนี้ไม่ค่อยดีนะ” **ผู้กองนันทการ** ตำรวจหนุ่มร่างบางแต่สมส่วน ผิวขาวละเอียดประกบกับใบหน้าอ่อนเยาว์ทำให้ดูไม่ออกว่าอายุใกล้สามสิบแล้ว เอ่ยทักท้วงเพราะแรงกระแทกจากหลุมบ่อบนถนนชวนให้หัวน้ใจและวิงเวียน

เทวกานต์ไม่ฟังคำคัดค้าน เพียงบอกให้ นันทการอดทนไว้ พวกเขาต้องรีบไปให้ถึงที่เกิดเหตุ ไม่อย่างนั้นอาจพลาดอะไรไปก็ได้

“ผมถามหน่อยเถอะพี่ ทำไมอยู่ดี ๆ เราถึงโดนย้ายมาทำคดีนี้แทน” นันทการถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เขาไม่ได้นอนมาเกือบจะครบสี่สิบแปดชั่วโมงแล้ว

“บอกตรง ๆ ว่ากูเองก็ไม่รู้” เทวกานต์ตอบตามจริง เขาไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่ารุ่นน้องเลย มีเพียงแค่ว่าโทรศัพท์สายตรงจากผู้บัญชาการมาถึงเขาในช่วงก่อนรุ่งสางเพื่อแจ้งคำสั่งใหม่ มีผลให้ต้องปฏิบัติตามทันที

นันทการจ้องมองตำรวจรุ่นพี่ น้ำเสียงและคำตอบของ
เทวกานต์ไร้แววของการโกหกใดๆ เขานับถือและเชื่อมั่นในตัว
คนตรงหน้ามาตลอด หากไม่ใช่ด้วยผลงานที่โดดเด่นคงไม่ทำให้
นายตำรวจวัยสามสิบปลายๆ อย่างเทวกานต์ก้าวมามีตำแหน่ง
ใหญ่โตได้รวดเร็วขนาดนี้

บทสนทนาดำเนินต่อไปอีกเล็กน้อย จุดให้นันทการ
นึกย้อนไปถึงคดีที่ทั้งสองเพิ่งถูกบังคับให้ถอนตัวอย่างกะทันหัน
พวกเขาเร่งรีบเสียจนไม่มีเวลาจัดการกับร่างกายของตัวเอง
บาดแผลตามเนื้อตัวยังไม่ได้รับการปฐมพยาบาลเลยสักนิด
ดังที่เห็นได้บนท่อนแขนกำยำของเทวกานต์ แต่ร่างสันหัด
ตามแบบฉบับชายไทยของเทวกานต์ก็ดูจะไม่แยแสต่อบาดแผล
พวกนั้นเลย

ก่อนหน้านี้เทวกานต์กับทีมถูกสั่งให้ไปแฝงตัวสืบหาต้นตอ
ของพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่ทางภาคเหนือ นั่นคือหน้าที่หลักของ
สายสืบอย่างเขา และผลของการอดทนมานานกว่าสามเดือนก็เริ่ม
ผลิดอกออกผลให้ได้เชยชมบ้าง เมื่อลูกน้องในทีมที่แฝงตัวเข้าไป
อยู่ในองค์กรนั้น ได้รับข้อมูลของเอเยนต์ตัวใหญ่สุดของเขตมา

พวกเขาเตรียมพร้อมและตั้งทีมเพื่อเข้าเผด็จศึกเมื่อคิน
เวลาที่พวกมันจะเริ่มขนย้ายยาเสพติดไม่ใช้กลางดึก แต่เป็นตอน
รุ่งสาง พวกมันฉลาดพอที่จะเลือกขนส่งสินค้าในเวลาที่แตกต่าง
จากพ่อค้ายาทั่วไป กลางดึกมีตำรวจเฝ้าระวังเต็มที่ แต่ช่วงเช้ามีด
แบบนั้นนอกจากมันและตำรวจยังมีประชาชนคนอื่น รวมไปถึง
การสัญจรใช้รถใช้ถนนอีกมาก ตำรวจจึงทำงานอย่างเข้มงวดได้
ยากขึ้น

ในช่วงเวลา ก่อนที่พวกเขาจะเข้าปะทะกับเป้าหมาย
เทวکانต์ก็ได้รับสายแจ้งคำสั่งใหม่อย่างเร่งด่วน เขาพยายาม
ต่อรองอยู่นานสองนานเพื่อขอให้ปิดคดีนี้ก่อนแล้วจะรีบดำเนินการ
ตามคำสั่งใหม่นั้นทันที แต่ก็ไม่เป็นผล

ในตอนแรกเทวکانต์ไม่คิดจะทำตามคำสั่งนั้นแม้แต่น้อย
แต่หลังจากรู้ว่าคดีใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นคดีอะไร เขาก็นั่งเงียบ
และใช้เวลาครุ่นคิดอย่างหนัก จนในที่สุดก็เลือกที่จะตอบกับ
ปลายสายว่า

“รับทราบครับท่าน”

คดียาเสพติดที่คั่งค้างก็มาถึงจุดแตกหักแล้วจึงไม่สามารถ
ทิ้งมันไว้กลางคันได้ เทวکانต์จึงตัดสินใจทิ้งลูกน้องมือดีที่สุด
ให้นำทีมต่อจากเขา แล้วเลือกพาลูกน้องคนนั้นมากับเขาแทน
ไม่ใช่เพราะเขาลำเอียงหรือเห็นว่ามันหนทางที่โดดเด่นกว่าใครอื่น
แต่เป็นเพราะเขาเห็นอะไรบางอย่างในตัวผู้กองหนุ่มคนนั้น และ
เขาก็คิดว่าไม่ควรจะมองข้ามมันไป

รถคันใหญ่เริ่มชะลอความเร็วเพื่อมองหาจุดที่ได้รับแจ้ง
มาว่าเป็นจุดหมายปลายทาง ถนนช่วงรอยต่อระหว่าง พิจิตร -
นครสวรรค์เป็นเส้นทางที่มีรถใหญ่วิ่งผ่านอยู่ตลอดเวลา ทำให้
สภาพถนนค่อนข้างแย่ แม้ว่าจะมีการซ่อมแซมแล้วหลายครั้ง
สุดท้ายมันก็จะกลับมาสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว

นอกจากสภาพของถนน รถราที่วิ่งผ่านเพื่อเข้าเมืองหลวง
ก็เยอะ แต่เกือบตลอดทั้งเส้นทางแทบไม่มีแสงไฟจากร้านรวงและ
บ้านเรือนใดๆ ในยามค่ำคืน ไฟถนนถูกสร้างไว้เป็นระยะห่างๆ
ทำให้คนขับต้องอาศัยความชำนาญและพึงพาแสงไฟหน้ารถ

เพียงอย่างเดียวอยู่บ่อยครั้ง และนั่นคือมุมอับที่สุดเช่นกัน
หากต้องการจะหลบซ่อนบางอย่างจากสายตาใครสักคน

เทวกานต์มองหาสถานที่แบบนั้นจากความทรงจำ เขาเคย
ขับผ่านถนนเส้นนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“มันอยู่ติดถนนใหม่พี่ หรือต้องเข้าไปอีก” นนทการ
เริ่มกังวลใจเมื่อไม่พบสิ่งที่พยายามมองหา

ผ่านไปไม่กี่วินาทีหลังคำถามของนนทการ เทวกานต์
สังเกตเห็นตำรวจคนหนึ่งยืนอยู่ข้างถนน ซึ่งมันผิดวิสัยปกติ
ที่ควรจะเป็น คือไม่มียานพาหนะ และตรงนั้นก็ไม่ใช่ป้ายอรอด
เทวกานต์ตัดสินใจจอดรถเพื่อลงไปถาม อย่างน้อยถ้าไม่ใช่
ที่หมายของเขา ตำรวจในพื้นที่ก็คงจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับคดี
มาบ้าง

รถจอดเทียบข้างทางเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่มีทีท่าว่าตำรวจ
คนนั้นจะสนใจแม้แต่น้อย เทวกานต์คิดเอาเองว่าต่อให้ไม่ได้
รอเขา ถ้าเป็นตำรวจเห็นรถมาจอดข้างทางที่ไม่มีอะไรอย่างนี้
ก็น่าจะเข้ามาถามไถ่บ้าง ด้วยความร้อใจ เขาจึงตัดสินใจเปิด
ประตูรถแล้วเดินไปหาด้วยตัวเอง

ตำรวจในชุดเครื่องแบบเต็มยศ พุงพลุ้ยตัวกลม ดูแล้ว
น่าจะอายุราวห้าสิบปี ซึ่งยังคงไม่มีท่าทีสนใจคนตรงหน้า
เทวกานต์ต้องเดินเข้าไปใกล้ๆ จึงเห็นว่าลุงตำรวจคนนั้นกำลัง
ใช้โทรศัพท์มือถือถือแชตคุยอยู่กับใครสักคนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ลุง...ลุงครับ”

ตำรวจร่างท้วมตกใจกับเสียงเรียกเพราะไม่ทันสังเกตว่า
มีคนยืนอยู่ตรงนี้ได้สักครู่แล้ว

“มีอะไรไอ้หนุ่ม” เขาตอบทั้งที่ยังมองโทรศัพท์ที่ไม่วางตา

“แถวนี้มีคดีอะไรไหม ผมหาไม่เจอ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ลุงตำรวจจึงเลิกสนใจโทรศัพท์ ยัดมันใส่กระเป๋าทางเกง แล้วจ้องคนหนุ่มตรงหน้าอย่างพิลึกพิลั่นเพราะหือมือข้างหนึ่งเท้าสะเอว อีกข้างเกาคาง หยีตาอย่างวางมาด ทำท่าเหมือนจะสบปากคำ

“แล้วเอ็งถามทำไม เป็นนักข่าวละสิ”

เทวกานต์ถอนหายใจก่อนจะล้วงบัตรประจำตัวออกมาให้ดูตำรวจผู้น้อยแต่มาด้วยอายุเมื่อเห็นดั่งนั้นก็อุทานด้วยความตกใจ รีบยื่นตรงทำความเคารพ เพราะชายตรงหน้าคือคนที่เขาถูกสั่งให้มารอรับตั้งแต่เมื่อชั่วโมงที่แล้ว

“สวัสดีครับ สารวัตร...เอ่อ...เท-วะ-กานต์” ลุงตำรวจหยิบเอาโพยกระดาดที่จดชื่อของผู้มาเยือนขึ้นอ่านเพราะจำไม่ได้

“ทะ-เว-กานต์ ไม่ใช่ เท-วะ-กานต์” เทวกานต์ตอบกลับเสียงเรียบ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนเรียกชื่อของเขาผิด “แล้วลุงชื่ออะไรหรือครับ ผมจะได้จำไว้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ตำรวจผู้น้อยก็ตาลุกวาวกับโอกาสที่จะถูกจดจำในสายตาของคนยศสูงๆ

“ผมดาบตำรวจ **สมหวัง** ครับ!”

จากนั้น ดาบหวังก็พาเทวกานต์กับนทการเดินฝ่าดงหญ้าข้างทางลึกเข้าไปด้านใน โดยไม่ลืมหอตรรถไว้ในที่ปลอดภัยเสียก่อน เพราะเส้นทางจากนี้เอารถเข้าไปไม่ได้ ทางที่รถพอจะเข้าได้ใกล้ที่สุดนั้นต้องอ้อมไปอีกด้านของถนนเส้นใหญ่ซึ่งค่อนข้างไกล การเดินเท้าจะประหยัดเวลากว่ามาก

ดาบหวังสาธยายเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้ฟังตลอดทาง จนคนฟังต้องเอ่ยปรมให้พอ แล้วขอให้เล่ารายละเอียดของคดีนี้ให้ฟัง ก่อนจะไปถึงที่เกิดเหตุโดยไม่รู้เรื่องอะไร จึงได้ความว่า ก่อนรุ่งสางของวันนี้ ทาง สภ.จังหวัดพิจิตรได้รับแจ้งจากชาวบ้านซึ่งออกมาจับเขียดในที่นาใกล้ๆ ว่าพบศพไม่รู้ที่มาในสภาพสยดสยอง ทำเอาคนพบศพรายแรกวิ่งป่าราบ ร้องโวยวายไปหาร้านค้าใกล้ๆ ให้โทร.แจ้งความ

“ไอ้สยดสยองที่ว่านี่ มันเป็นอย่างงั้นหรือ” นนทการเอ่ยถามแทรกขึ้นหลังจากเงิบมานาน

“ผมก็ได้เห็นแค่แวบ ๆ นะครับ ก็ไม่เข้าใจว่าสยดสยองยังไง ในเมื่อมันไม่มีกองเลือด หรือเครื่องในอะไรออกมากองข้างนอกสักหน่อย” ดาบหวังทำท่าครุ่นคิด เทวกานต์และนนทการได้ฟังอย่างนั้นก็เริ่มสงสัยว่า ถ้าเป็นอย่างที่ดาบหวังบอกจริง ๆ ก็ไม่น่ามีอะไรน่าขนลุกตามที่ได้รับแจ้ง

“แล้วมีนักข่าวมาวุ่นวายหรือยัง พวกหน่วยพิสูจน์หลักฐานกับแพทย์ละ” เทวกานต์ถาม

“ไม่มีนักข่าวครับเพราะเราปิดข่าว ส่วนพวกพิสูจน์หลักฐานยังมาไม่ถึง”

“ดี”

เป็นที่รู้กันดีว่าหน่วยพิสูจน์หลักฐานมักมีปัญหาเกี่ยวกับตำรวจเมื่อลงพื้นที่เกิดเหตุ เพราะความต่างของวิชาชีพและเทคนิคการเก็บตัวอย่างพยานหลักฐาน เช่น รอยเท้า รอยนิ้วมือ บางครั้งหน่วยพิสูจน์หลักฐานก็จะเข้าไปยุ่งยากกับศพก่อนหากตำรวจในพื้นที่แจ้งขอกำลังไปยังหน่วยพิสูจน์หลักฐาน

ก่อนตำรวจสืบสวนจะมาถึง ทำให้ตำรวจสืบสวนไม่ทันได้เห็นสภาพศพที่แท้จริง ในขณะที่เดียวกันบางครั้งตำรวจก็ถือวิสาสะหยิบนั่นหยิบนี่ จนทำให้หน่วยพิสูจน์หลักฐานตรวจพิสูจน์อะไรได้ยากขึ้น อย่างเช่นที่เคยมีเรื่องแล้วว่าหน่วยพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ตาย แต่กลับพบเพียงรอยนิ้วมือของตำรวจที่มาสืบคดีเท่านั้น

หลังจากเดินตัดเข้ามาในดงหญ้าที่ห่างจากถนนใหญ่ราวสิบนาทีก็นั่นเขตหญ้าสูงจนเกือบมิดศีรษะ กลายเป็นคลองและบึงโคลนขนาดใหญ่ ตรงนี้น่าจะเป็นคลองขุดสำหรับสูบน้ำของเจ้าของที่นาใกล้ๆ ดาบหวังพาเดินลัดเลาะไปตามคันนาเพื่อไม่ให้ทุกคนต้องลงไปยังโคลน ไกลออกมาอีกหน่อยเป็นที่เปลี่ยวร้างไม่ได้ใช้ประโยชน์ ตรงนั้นมีพงหญ้าขึ้นรกรกรึมแต่ไม่สูงเท่ากับเส้นทางที่เดินผ่านมา พื้นที่รอบๆ เหมือนกับทุ่งนาทั่วไป ทั้งต้นตาล คันนา คูคลอง ซากไม้เก่าๆ ที่ล้มตายและรอยไถของดินที่ถูกเผาเพื่อเตรียมพื้นที่ก่อนลงข้าวครั้งใหม่

สัญญาตมณของสายสืบนั้นทำงานอยู่ตลอดเวลา สายตาคมกริบกวาดมองไปรอบๆ ขณะที่สองหูฟังข้อมูลจากดาบตำรวจตรงหน้า ทั้งหมดจะถูกนำมาประกอบกันและกลายเป็นคำใบ้สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น

ทันใดนั้น สารวัตรเทวกานต์ชะงักพิงเท้า หยุดอยู่กลางพื้นที่จนคนรอบตัวแปลกใจ แต่เพียงแวบเดียว เขาก็สุดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่ ก่อนจะรวบรวมสติแล้วก้าวเดินต่อ

“ดาบ แถ่นี่เคยมีคดีฆ่าข่มขืนบ้างไหม”

“มีนะครับสารวัตร สารวัตรรู้ได้ไงเนี่ย คดีนี้ตั้งสามสิบ

กว่าปีแล้ว ทุกวันนี้ยังจับคนทำไม่ได้เลย”

“ไม่รู้หรือรอดาบ เดาเอานะ เห็นที่ทางมันอำนวย ถ้ามีเหตุเกิดขึ้นก็คงไม่มีใครมาเจอ” เทวกานต์หลอกถามคนตรงหน้า แต่ไม่คิดจะกลับไปสืบหาความจริงอะไรเพิ่มเติมกับคดีที่ผ่านมาแล้วกว่าสามสิบปี

สารวัตรหนุ่มเดินผ่านที่ตรงนั้นโดยทำเป็นไม่สนใจร่างของวิญญาณสาวอวบที่ยืนห่างไปไม่กี่ก้าว เสื้อผ้าขาดวิ่นและเปราะเปื้อนโคลน ใบหน้าปูดบวมพองจากการถูกทำร้าย ผมงบางส่วนน่าจะถูกระชากและดึงจนขาด เผยให้เห็นหนังศีรษะขาวทั้งสองข้างมีเลือดไหลนอง แขนข้างหนึ่งบิดไปคนละทิศทาง ดวงตาดำจ้องมายังเขาเหมือนต้องการจะสื่อสารอะไรบางอย่าง แต่ก็ทำไม่ได้

เมื่อหันดงหน้าสู่ระดับอก คนทั้งสามก็เข้ามาสมทบกับตำรวจอีกสี่ห้าคน ซึ่งกำลังช่วยกันเคลียร์พื้นที่และวิพากษ์วิจารณ์สิ่งตรงหน้า โดยดาบหวังไม่ลืมที่จะแนะนำให้ตำรวจทุกคนได้รู้จักกับสารวัตรเทวกานต์

พื้นที่บริเวณนั้นเป็นดินขึ้นๆ อ่อนยวบแต่ไม่ถึงกับเละทำให้พวยกันได้ ที่ว่างตรงกลางมีกองผ้าสีขาวยาวสะอาดคลุมบางอย่างไว้ ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคืออะไร เทวกานต์กวาดตาไปรอบๆ เพื่อประเมินสถานการณ์ ถ้าสังเกตให้ดี ๆ จะเห็นว่าที่ตรงนี้ไม่ได้เป็นเพียงผืนดินมาก่อน มันน่าจะเป็นเขตพงหญ้าที่ ‘ถูกเตรียม’ ให้พร้อมสำหรับการทำอะไรสักอย่าง

สารวัตรหนุ่มยังไม่สนใจศพ เขาก็มองใช้มือขุดเอาดินขึ้น ๆ จนมือเปื้อนแล้วก็พบว่าข้อสันนิษฐานของเขาถูกต้อง

ข้างใต้พื้นดินนั้นมีต้นหญ้าถูกกลบอยู่ รอยขาดของต้นหญ้าเป็นเส้นตรงและคม ไม่ได้ขาดเองตามธรรมชาติ เหมือนถูกเครื่องมือตัดอย่างประณีต

เทวกานต์มองหาความผิดปกติต่อไปจนพบกับรอยใหม่ ที่พื้นดินใกล้ ๆ ศพ แม้จะถูกกลบไปบ้างแต่ก็ยังมองเห็นได้ ยังคงมีรอยใหม่จากบางอย่างที่ถูกใช้เป็นเชื้อเพลิง มีเศษวัชพืช และกระดาดให้เห็นอยู่บ้าง และเมื่อเดินดูจนทั่วจึงรู้ว่ารอยใหม่ มีลักษณะเป็นวงกลมล้อมรอบศพ

“ดาบหวัง จดตามที่ผมบอกที” เทวกานต์ตะโกนบอกดาบหวังเพื่อส่งต่อข้อมูลให้กับหน่วยพิสูจน์หลักฐานที่ยังมาไม่ถึง นั่นคือนอกจากศพแล้ว วัตถุพยานอื่นที่น่าสนใจคือเศษดินที่มีรอยเขม่า เศษวัชพืช และรอยไหม้ต่าง ๆ โดยเขาได้กำชับให้ตรวจหาชนิดของ ‘เชื้อเพลิง’ เป็นพิเศษ

เมื่อตรวจสอบพื้นที่จนเรียบร้อยแล้ว เทวกานต์ก็สั่งให้พนักงานไปสืบหาข้อมูลจากพยานผู้พบศพซึ่งถูกกันตัวไว้ใกล้ ๆ

สารวัตรหนุ่มก็มลังจwabฝ่ายฝักก่อนจะนิ่งไป นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้เห็นศพในคดีฆาตกรรม และไม่ใช่ครั้งแรกที่ลงพื้นที่ด้วยตัวเอง แต่ก็ไม่มีครั้งไหนเลยที่เขาจะชินชาได้เสียที เทวกานต์กลับใจเปิดผ้าขาวที่คลุมศพออกในครั้งเดียว สภาพศพตรงหน้าทำเอาตำรวจคนอื่น ๆ ที่จิตใจไม่เข้มแข็งพอต้องเบือนหน้าหนีไปอาเจียน แม้แต่ตัวเขาเอง เมื่อได้เห็นแล้วก็ยิ่งเกือบจะตั้งสติไว้ไม่อยู่

“นี่ไม่ใช่แค่การฆาตกรรมธรรมดา นี่มันเรียกวิปริตแล้ว”
ชายวัยกลางคนอายุสี่สิบห้าปี สืบทราบหลักฐานที่พบจาก

เสื้อผ้าและข้าวของของผู้ตายที่ถูกทิ้งไว้ห่างจากที่เกิดเหตุ
ร่วมร้อยเมตร ไม่มีข้าวของอะไรสูญหาย แม้กระทั่งเงินใน
กระเป๋าสตางค์ก็ไม่หายไปและเหมือนจะไม่ถูกแตะต้องเสียด้วยซ้ำ
สภาพศพนอนหงาย ขาเหยียดตรง ปลายเท้าหิ้งงอแข็งเกร็ง
น่าจะเกิดจากความเจ็บปวดระหว่างการโดนทำร้าย ท้วร่าง
ไม่มีบาดแผลฟกช้ำ ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ แต่ส่วนอื่นๆ นั้น
กลับประหลาดจนเกินความคาดหมายไปไกล

สองมือของผู้ตายถูกมัดไว้ด้วยเชือกไนลอนให้อยู่ในท่า
พนมมือ เล็บนิ้วมือถูกถอดออกไปทั้งสิบนิ้ว เลือดที่ไหลลงมา
ตามนิ้วแห้งจนเป็นคราบเชรอะ

ดวงตาทั้งสองข้างถูกเย็บปิดจนสนิทด้วยเส้นด้ายอย่างดี
ไม่ใช่ด้ายตามตลาดทั่วไป เช่นเดียวกับที่ปากและจมูก ถูกเย็บ
ให้ปิดไว้จนเกือบสนิท รวากับจะเหลือช่องเพียงเล็กน้อยไว้ให้
ผู้ตายหายใจ ขณะที่ตามเนื้อตัวของผู้ตายไม่ปรากฏความผิดปกติ
อื่นใด นอกจากจุดสุดท้ายคือกลางหน้าผาก

ตรงกลางหน้าผากระหว่างหัวคิ้วสูงขึ้นมาประมาณ
สองเซนติเมตร ซึ่งบริเวณนั้นควรจะมีเนื้อหนังของใบหน้า
แต่มันกลับ ‘ว่างเปล่า’ พื้นที่ตรงนั้นถูกกรีดผ่านผิวหนังลงไป
จนถึงกะโหลกศีรษะ แม้แต่กระดูกหน้าผากก็ถูกเจาะและ
ตัดออกไปเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวประมาณสี่เซนติเมตร

ร่องรอยของบาดแผลตรงหน้าทำให้พอประมาณเวลา
การเสียชีวิตของผู้เคราะห์ร้ายได้ ซึ่งน่าจะไมต่ำกว่าสามชั่วโมง
มาแล้ว นั่นหมายถึงเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับที่มีผู้พบศพ
และนี่อาจเป็นเหตุผลที่พยานถูกกักตัวไว้อย่างแน่นหนาเพราะ

ตกเป็นผู้ต้องสงสัย

เทวกานต์สำรวจร่างไร้อชีวิตอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่านั้น นอกจากรอผลชันสูตรจากอีกหน่วยงานหนึ่งว่าแล้วก็ลุกออกจากบริเวณนั้น ก่อนจะตามไปสมทบกับนันทการ เพื่อฟังคำให้การของพยาน

“คุณตำรวจ มันไม่ใช่คนฆ่ากัน นี่มันคุณไสย! เชื่อผมสิ”
ชายแก่ร่างผอมแห้งผู้พบศพคนแรกแสดงความคิดเห็น

“ลุงอย่าเพ้อเจ้อ นี่มันคดีฆาตกรรม”

เจ้าหน้าที่ตำรวจกับผู้พบศพคนแรกเถียงกันอยู่นานสองนาน และทันทีที่เทวกานต์เดินเข้าไปใกล้ ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นจากในกระเป๋าทางเกงของเขา เสียงเพลงที่ตั้งไว้โดยเฉพาะ บอกว่าเป็นสายสำคัญ

เชอร์รี่ คือชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ แต่ปลายสายไม่ใช่สาวสวยแต่อย่างใด

“ครับท่าน”

“ถึงที่เกิดเหตุแล้วใช่ไหม เป็นยังไงบ้าง” เสียงทุ้มหนักเอ่ยถาม

“คงต้องขอรวบรวมหลักฐานอีกหน่อยครับ”

“ผมเข้าใจ ยังไงคุณเข้ามาพบผมภายในวันนี้ละ ผมจะรอ”

ปลายสายวางไปโดยไม่รอคำตอบจากสารวัตร เป็นเชิงบังคับให้ทำตาม เทวกานต์ตัดสินใจกลับออกจากพื้นที่ โดยให้เบอร์ส่วนตัวกับดาบหวังไว้ พร้อมกำชับว่ามีอะไรให้รีบติดต่อมาทันที

รถคันเดิมก็กลับมาวิ่งบนถนนด้วยความเร็วไม่ต่างจากขามา
ตลอดทางเทวสถานดีไม่พุดคุยกับตำรวจรุ่นน้องที่นั่งอยู่ข้างๆ เลย
สักคำราวกับกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

มีสิ่งหนึ่งที่กวนใจเขาอยู่ และเขายังไม่ได้คำตอบ...

ถ้าคนคนนี้เพิ่งตาย วิญญาณน่าจะยังไม่ไปไหน แล้วทำไม
เขาถึงไม่เห็น

ลอยชาย

2

สก คันเดมิวิ่งไปตามถนนเส้นใหญ่ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อจะตัดเข้าจังหวัดปทุมธานีซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง เทวกานต์ ไม่ได้พูดคุยอะไรเพิ่มเติมอีกเลยหลังจากได้เห็นสถานที่เกิดเหตุ และแน่นอน เขาไม่ได้บอกรุ่นน้องที่นั่งมาด้วยกันว่าเมื่อสักครู่ เขาถูกเรียกตัวด่วน

ขณะที่นันทการเองก็กำลังพยายามสั่นนิษฐานถึงแรงจูงใจ ในการก่อเหตุ ข้อสันนิษฐานบางอย่างดูฟังขึ้นแต่ก็ขาดพยาน หลักฐาน ทำให้เทวกานต์เพียงแคร์รับฟังไว้เท่านั้น ในสายตา ของเทวกานต์ รุ่นน้องคนนี้นอกจากจะมีความตั้งใจที่ล้นเหลือ ตามประสานคนหนุ่มแล้วยังมีไหวพริบที่ดี จะขาดก็แต่เพียง ประสบการณ์ และนั่นคือสิ่งที่เขาต้องการมอบให้มากที่สุด ไม่ใช่เพื่อใคร แต่เพื่อคนอื่น ๆ ที่วันหนึ่งคงจะได้พึ่งพาเขา ในอนาคต

แม้ว่าจะไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไร แต่ในหัวของเทวกานต์ กำลังประมวลผลหลักฐานเท่าที่ตาเห็นเพื่อมาประกอบกัน ให้เป็นรูปเป็นร่าง และสิ่งที่ค้างคาในใจเขามาสักพักแล้วก็คือ *ทำไมคดีนี้...ท่าน ถึงต้องลงมากำชับเขาด้วยตัวเอง*

ไม่บ่อยนักที่คนใหญ่คนโตระดับนี้จะลงมือติดต่อกับ และ จัดแจงมอบหมายงานให้ แม้ว่าตำแหน่งของเทวกานต์จะพิเศษ

กว่าคนอื่น ๆ ก็ตาม

หลังจากนั่งฟังรุ่นน้องแสดงความเห็นมาตลอดทาง
เทวกานต์ก็เอ่ยขึ้นบ้าง

“กว่าเรื่องนั้นมันไม่ปกติ ต้องรอฟังผลชันสูตรอีกที”

“ก็ใช้ครับ แล้วคราวนี้หน่วยไหนรับงานไปละพี่”

จริงอยู่ที่ทุกคดีที่มีผู้เสียชีวิตผิดธรรมชาติ ศพจะต้อง
ถูกส่งไปชันสูตรเพื่อสืบหาเบาะแสและสาเหตุการตาย แต่ก็
ไม่ได้มีเพียงแค่หน่วยงานเดียวที่กุมอำนาจตรงนี้ไว้ และแม้แต่
ในหนึ่งหน่วยงานเองก็ยังมีผู้ลงมือมากกว่าหนึ่งคนเพื่อกระจาย
ปริมาณงานให้ไม่มากเกินไปจนเกินไป ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคน
ที่มีฝีมือและฉลาดพอจะสรุปผลได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

เทวกานต์ได้แต่ภาวนาในใจ ขอให้เป็นคนนั้น... หมอ
ผู้ลงมือคนเดียวที่เขาไว้ใจและเชื่อใจที่สุดในเวลานี้

แต่นั่นก็อยู่เหนือการควบคุมของเขา...

19.05 น.

เทวกานต์แะส่งพนักงานที่หน้าโรงพยาบาลประจำจังหวัด
เพื่อให้รุ่นน้องต่อรถเข้าเขตรังสิตซึ่งเป็นที่พัก ส่วนตัวเขานั้น
ต้องรีบเดินทางต่อไปพบกับ ท่าน ตามที่ได้นัดกันไว้

สารวัตรหนุ่มเลือกใช้ทางด่วนเพื่อไปถึงปลายทาง
โดยเร็วที่สุด แต่แม้ว่าจะรีบมากแค่ไหน ปริมาณรถที่แน่นขนัด
ในเมืองหลวงก็ทำให้ทุกอย่างดูช้าลง ชัดกับความเร่งรีบในใจ
ของผู้ใช้รถใช้ถนนเวลานี้

เวลาผ่านไปชั่วโมงเศษ รถฟอ์จูนเนอร์สีดำก็เลี้ยวเข้ามา

จอดที่สถานีตำรวจแห่งหนึ่ง แม้จะมีตำรวจมาเข้าเวรอยู่บ้าง แต่ก็ดูเหมือนเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะไม่ได้ใส่ใจกับรถที่วิ่งเข้ามาถึงข้างในสักเท่าไร อาจเพราะในทีวีกำลังฉายฟุตบอลคู่ชิงชนะเลิศอยู่ก็เป็นได้

หลังจากจอดรถข้างหลังตึกของสถานีเรียบร้อยแล้ว เทวกานต์เดินวนรอบหนึ่งเพื่อสำรวจบริเวณนั้น เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ เขาก็กดโทรศัพท์เพื่อต่อสายไปหา 'เซอรี'

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดัง ทว่าไม่มีการตอบรับ ทั้งยังถูกตัดสายไปเสียดื้อๆ แต่เพียงไม่นานก็มีรถคันหนึ่งวนเข้ามาจอดเทียบใกล้ๆ กับที่เทวกานต์ยืนอยู่ พลันเห็นเขาก็เอื้อมมือไปเปิดประตูด้วยความรวดเร็วก่อนจะรีบพาตัวเองเข้าไปนั่งอยู่ภายในอย่างไม่รอช้า

ภายนอกของรถยนต์ดูหรูมีราคา ภายในถูกตกแต่งไว้เพื่อความเป็นส่วนตัวของผู้โดยสารคนสำคัญ เบาะด้านหลังถูกกันแบ่งจากด้านหน้าด้วยกระจกสีดำสนิทซึ่งมีคุณสมบัติปิดกั้นเสียง

ในห้องกระจกของรถยนต์ เวลานั้นมีเพียงเทวกานต์และชายร่างใหญ่อีกคนนั่งอยู่ตรงข้ามโดยห่างกันเพียงเอื้อมแขน คนผู้น้อยนั่งหลังตรง ไม่ลืมจัดทำให้เหมาะสม สองมือวางลงบนเข่าอย่างมีมารยาท ในขณะที่อีกคนนั่งเอนหลังพิงเบาะทอดอารมณ์ เครื่องแบบที่สวมใส่ตอนนี้หลุดลุ่ยไม่เหลือความเรียบร้อยตามระเบียบ จะบังจะดาวอะไรในเวลานี้ไม่ต่างจากของหนักๆ ที่มีไว้ประดับบารมีเท่านั้น แม้ว่าอายุมากแล้ว แต่ยังดูแข็งแรงและกระฉับกระเฉง

เทวกานต์เผลอนึกเทียบกับดาบหวังที่เพิ่งได้พบกัน

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคนตรงหน้านี้มีอายุมากกว่านายดาบคนนั้น ขนาดไหน แต่ทำไมบุคลิกภายนอกจึงได้แตกต่างกันขนาดนี้

“ยี่มอะไรสารวัตร หน้าผมมันมีอะไรตลกนักหรือ” เสียงทุ้มใหญ่ที่มักจะได้ยินผ่านโทรศัพท์ดังขึ้นแทนการทักทาย

“เปล่าครับท่าน” ผู้น้อยตอบอย่างสบายอารมณ์ แสดงถึงความสนิทสนมที่มีอยู่พอสมควร

“เอาเถอะ หัวเราะบ้างก็ดี เพราะหลังจากนี้คุณอาจหัวเราะไม่ออกไปอีกพักใหญ่” ชายร่างใหญ่ยื่นแก้วเหล้าให้ ก่อนจะทำการพยักพยิดเป็นเชิงยั่วยุเย้ยให้รับไปดื่ม

แก้วเหล้าราคาแพงสองใบกระทบกันจากการชนแก้ว ขณะที่รถยนต์เคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ ทั้งสองคนมองหน้ากันผ่านความเงิบ เพราะรู้ดีว่า การที่จะมีโอกาสได้มาพบกันนั้น คือเมื่อเกิดเรื่องเลวร้ายเท่านั้น

“ท่าน” ซึ่งเป็นคำที่เทวกานต์ใช้เรียกคนตรงหน้า มาจากตำแหน่งที่ใหญ่โตกว่าเขามาก และอีกนัยหนึ่งนั่นคือความเคารพต่อรุ่นพี่คนหนึ่งในการที่เขานับถืออย่างมาก

“คุณคิดว่ายังงี้ คดีนี้มันมีอะไรแปลกๆไหม” ชายร่างใหญ่ถามความเห็น

“หลายจุดเลยครับ ทั้งที่เกิดเหตุ ทั้งสภาพศพ มันบอกไม่ได้เลยว่าผู้ลงมือมีแรงจูงใจอะไร ถ้าบอกว่าเกิดจากความแค้น ส่วนตัวก็ดูจะมากเกินไป แต่แน่นอนว่าไม่ใช่การปล้นเพราะไม่มีทรัพย์สินหายไปแล้วสักชิ้น”

ทั้งสองคนปรึกษาหารือและร่วมแสดงความคิดเห็นถึงสิ่งผิดธรรมชาติที่เกิดขึ้น และมันก็ไม่มีคำตอบใดที่เรียกได้ว่า

เกวกาบตีไม่ใช่ตำราวรรณคดี ที่มีส่วนของเขาได้รับมอบหมาย
ให้ค้นหาความจริงในคดีลึกลับสุดยอดเท่านั้น
คนหลายคนไม่อาจล่วงรู้ว่เกวกาบตีมีดวงตาที่มองเห็นวิญญาณ
เขาจึงสามารถค้นพบหลักฐานในคดีที่อยู่เหนือหลักวิทยาศาสตร์
แต่วันหนึ่งเกวกาบตีกลับพบกับเหยื่อฆาตกรรมที่ปราศจากวิญญาณให้สืบสวน

เกวกาบตีและทีมต้องพบกับฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งพิสดารเกินกว่าจะจินตนาการ
ยิ่งตามสืบยิ่งได้กลิ่นเหม็นเน่าของความวิปริต
และแม้ว่าจะเลวร้ายหรืออันตรายแค่ไหน
เกวกาบตีก็ต้องตัดสินใจบางอย่างที่จะส่งผลโดยไม่อาจต่อต้านหรือหลีกเลี่ยง!

เมื่อคดีลึกลับสุดพิสดารต้องพบกับทีมสืบสวนผู้มีอาคม
ผลงานสืบสวนสยองขวัญที่จะให้นักอ่านตกตะลึงไปตามๆกัน

หมวดนวนิยาย

Cover Design: Napasorn C.

Illustration: Pazran

325 บาท

จากผลงาน
ที่โด่งดังที่สุดของ

ดอนธม

นัยน์มาร

